

Arrest

nr. 184 957 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Kameroense nationaliteit heeft, geboren bent op X te Bamenda en dat u behoort tot de Pinyin-etnie.

U groeide op in Douala waar uw ouders al snel na uw geboorte naartoe verhuisden. Uw vader was vrachtwagenchauffeur maar zijn inkomsten waren niet altijd zeker. Toen u nog bij uw ouders woonde, werkte uw moeder niet.

Toen u twaalf jaar was, op 5 mei 2008, werd u door uw ouders gedwongen om te trouwen met Mbah (S.), een man die ongeveer 45 jaar was. U verklaart dat uw ouders het financieel moeilijk hadden en u daarom lieten trouwen.

U veronderstelt dat uw vader tot deze beslissing kwam omdat hij wilde dat zijn kinderen zouden studeren. Op die dag vertrok u met uw man naar Bamenda, waar u eveneens verder naar school bleef

gaan. U werd echter door uw man mishandeld en verkracht waardoor u op 11 februari 2010, u was toen 14 jaar, besloot om een eerste keer bij uw man weg te lopen. U ging naar uw ouders en u vertelde hen wat er met u gebeurde. Uw vader contacteerde echter uw man die u vervolgens kwam terughalen. U keerde terug naar Bamenda op 18 februari 2010.

U geraakte zwanger van uw man maar toen u ongeveer drie maanden ver was, verloor u uw baby nadat uw man u mishandelde.

Op 4 augustus 2011 liep u een tweede maal weg van bij uw man. Opnieuw ging u naar uw ouders maar ook deze keer werd u door uw man teruggehaald.

Gedurende al deze tijd kon u verder studeren en na uw secundair onderwijs volgde u de bijkomende opleiding 'teacher training'.

U behaalde uw diploma. In de nacht van 19 november 2015 kwam uw man dronken thuis. Hij wilde u verkrachten. U verzette zich en u sloeg hem. Hij geraakte hierbij buiten bewustzijn. U liep in allerijl naar uw buurvrouw waarmee u een goede relatie had. Ze constateerde dat uw man gestorven was en ze adviseerde u om zo snel mogelijk het huis te verlaten. Ze stak u geld toe zodat u naar uw ouders zou kunnen gaan. U nam die ochtend de bus en vertrok naar uw ouders en legde hen alles uit. Uw vader wist dat u zou gezocht worden door de familie van uw overleden man. Hij zocht daarom naar een manier om u te helpen. Op 25 november 2015 kwam de politie samen met vier leden van de familie van uw man en werd u gearresteerd. De familieleden brachten daarbij vernieling aan in uw ouderlijke huis en ze staken de vrachtwagen waarmee uw vader werkte in brand. U werd opgesloten in de gevangenis. U werd er ziek waardoor u naar het ziekenhuis moest gebracht worden op 4 december 2015. U zag daar de kans om te ontsnappen waardoor u terug naar uw ouders ging. Eens deze doorhadden dat u niet was vrijgelaten maar ontsnapt nam uw vader u mee naar uw oom in Limbe. U verbleef bij uw oom en hij verzorgde u. Op een dag kwam er een vriend van uw oom die in Europa woont. Hij ging u helpen om uit Kameroen te ontsnappen. Hij zorgde voor een paspoort onder een andere naam en met een andere foto en u nam op 28 februari 2016 het vliegtuig naar België. U arriveerde de volgende dag. U vroeg diezelfde dag asiel aan bij de bevoegde instantie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u de familie van uw man, waarmee u gedwongen werd te huwen, vreest omdat u deze per ongeluk heeft gedood. Verder vreest u ook de politie omdat u uit de gevangenis bent ontsnapt. (zie gehoor CGVS, p 20)

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u wel een **zeer uitzonderlijk profiel** heeft voor iemand die zou gedwongen zijn te huwen op haar twaalf jaar. Uit informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers '...l'avenir et la dignité d'une fille se fondent exclusivement sur le mariage. Elles sont donc encouragées à se marier jeune et, du coup, **elles se voient forcées à quitter l'école et leurs études**'. U verklaart echter dat u **naar school bent blijven gaan**, ook wanneer u was getrouwd. U heeft zelfs naast uw secundair onderwijs nog een teacher training gevolgd. Het feit dat de man, waarvan u verklaart dat u ermee moest trouwen, u de toestemming gaf om te studeren en bovendien ook uw opleiding(en) financierde (zie gehoor CGVS, p 9) is een eerste negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat vrouwen die goed zijn opgeleid haast onmogelijk in aanmerking kunnen komen voor een gedwongen huwelijk. **Het is dus niet aannemelijk dat uw vermeende man u zou laten studeren omdat u dan over meer kennis zou beschikken en beter op de hoogte zou zijn over uw rechten.** U geeft zelf ook aan dat u op school heeft geleerd over 'gedwongen huwelijken'. Dat ze u er informeerden over de oorzaken en de gevolgen. (zie gehoor CGVS, p 10-11). Binnen deze context is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn dat meisjes onder de vijftien jaar niet mogen trouwen in Kameroen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt of er een wet bestaat i.v.m. gedwongen huwelijk, zegt u dat u het niet weet en als er een zou zijn, dat deze toch niet zou worden toegepast (zie gehoor CGVS, p 26). Indien u werkelijk het slachtoffer zou zijn van een gedwongen huwelijk, kan er van u, die naast een secundair diploma ook een hogere opleiding 'teacher training' heeft gevolgd, verwacht worden dat u zich meer heeft geïnformeerd over de precieze situatie waarin u zich bevond. U verklaart immers niet alleen gedwongen gehuwd te zijn, maar daarnaast zegt u ook dat u door uw man werd mishandeld en verkracht (zie gehoor CGVS, p 21). Wanneer de PO u vraagt of er organisaties bestaan die zich bezighouden met het lot van meisjes/vrouwen die gedwongen worden te huwen, zegt u 'neen'. Wanneer de PO u vervolgens vraagt of u zich hierover ooit heeft geïnformeerd, zegt u opnieuw 'neen' (zie gehoor CGVS, p 26).

Het is niet aannemelijk dat iemand met uw opleidingsniveau en die verklaart dat ze niet gelukkig was in het gedwongen huwelijk omwille van de mishandeling nooit enige moeite heeft genomen

om dergelijke zaken op te zoeken. Indien u de moeite zou hebben genomen om u te informeren over uw vermeende situatie, had u kunnen vinden dat er verschillende organisaties zijn die 'combattent activement les violences à l'encontre des femmes de manière générale et le mariage précoce et/ou forcé en particulier. Elles sont actives dans le domaine de la sensibilisation et de la formation et certaines d'entre elles offrent différents services, dont une écoute attentive, une possibilité de médiation, de même qu'un appui légal, médical et financier.' Het feit dat u heeft nagelaten om zich hieromtrent te informeren, is opnieuw een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaart immers dat u over een **grote mate van vrijheid** beschikte daar u naar **school** kon gaan (u moest hiervoor een uur stappen) (zie gehoor CGVS, p 5), dat u tijdens een schoolvakantie zelf had besloten om een **vakantiewerkje** te doen (zie gehoor CGVS, p 11) en bovendien kon u naar een **cybercafé** gaan, zonder dat uw vermeende man ervan op de hoogte was, waar een vriend u zou hebben geholpen om een facebookaccount op te maken (zie gehoor CGVS, p 18).

Verder kan worden opgemerkt dat u, die verklaart op twaalfjarige leeftijd te zijn gedwongen om te trouwen, wel over enige moed beschikte om uw vermeende man aan te manen om uw studie te betalen (zie gehoor CGVS, p 9). Het getuigt niet alleen van veel moed dat u dit zou eisen van een man waarvan u verklaart dat hij u mishandelde zeker wanneer u zelf aangeeft dat hij het niet fijn vond dat u naar school ging (zie gehoor CGVS, p 8). Bovendien verklaart u dat u niet precies wist wat de overeenkomst was tussen uw vader en uw vermeende man (zie gehoor CGVS, p 8). U veronderstelt dat uw vader u liet trouwen omdat dit de enige manier was om u en zijn andere kinderen naar school te laten gaan (zie gehoor CGVS, p 16). **Binnen deze context is het niet aannemelijk dat u uw vermeende man, waarover u bovendien verklaarde dat hij u mishandelde, zou aanmanen om uw schoolgeld te betalen terwijl u zelfs niet zeker bent dat dit wel van hem wordt verwacht.**

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder te niet gedaan wanneer u verklaart dat u op 19 november 2015 naar uw ouders terugkeerde en hen vertelde wat er was gebeurd en dat u bij uw ouders bleef tot wanneer u door de politie en de familie van uw overleden man zou zijn gezocht op 25 november 2015. U verklaarde immers dat jullie hadden verwacht dat u zou gezocht worden (zie gehoor CGVS, p 25-26). **Indien u echt zou verwachten dat u zou gezocht worden is het niet aannemelijk dat u van 19 tot 25 november bij uw ouders zou blijven.** U geeft aan dat uw vader zocht naar een oplossing, maar dat jullie niet wisten dat ze zo snel zouden komen (zie gehoor CGVS, p 26). Het is bijzonder frappant dat u zes dagen 'snel' vindt, als u weet dat ze u zouden zoeken omwille van de dood van uw man. Opnieuw slaagt u er niet in om uw relaas aannemelijk te maken.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw opsluiting in de gevangenis.

Bovendien kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw vader nu zou hebben omdat zijn vrachtwagen zou zijn afgebrand (zie gehoor CGVS, p 28).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt volgende documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas; de **originele geboorteakte** die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Ook de **kopie van het ontvangstbewijs waarmee u een identiteitskaart zou bekomen** draagt niet bij om uw identiteit als bewezen te beschouwen. Immers het gaat hier om een kopie die gemakkelijk door allerhande knip-en plakwerk kan worden vervalst. U legt verder **kopieën voor van de identiteitskaarten van uw ouders.** Zoals reeds werd aangehaald, heeft een kopie geen bewijswaarde. Verder is er geen enkel objectief gegeven waaruit zou blijken dat u hun dochter bent, laat staan dat ze op een andere manier uw asielrelaas kunnen ondersteunen. Tot slot legt u verschillende documenten voor waaruit blijkt dat u uw secundair onderwijs heeft afgelegd en dat u de Teacher Training heeft afgewerkt en uw diploma heeft behaald op 10 juni 2015. Tot slot verwijst uw advocaat ook naar een rapport van 20 september 2012, Cameroon, forced marriages; treatment of and protection available to women who try to leave a forced marriage; whether it is possible for a woman to live alone in the country's large cities such as Yaoundé and Douala, opgemaakt door Immigration and Refugee Board of Canada. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op u. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:
*"artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ;
artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ;
artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en geleetop alle pertinente elementen) ;"*

Aangaande de motivering omtrent haar profiel doet zij gelden:

"Betreffende haar studies laat de verzoekster opmerken dat in eerste instantie, haar ouders een afspraak hadden met haar toekomstige man, nog voor het huwelijk.

Aangezien haar ouders zulk een belang hechtten aan de scholing van hun kinderen (de 3 broers van de verzoekster gingen ook naar school], vonden ze het ook belangrijk om dit te bespreken met de toekomstige man van hun dochter, alvorens deze haar mee naar huis nam. De ouders van de verzoekster hadden financiële moeilijkheden. Het feit dat de toekomstige man van de verzoekster haar studies zou betalen kwam goed uit. Dit was de prenuptiale afspraak.

De verzoekster verduidelijkt echter wel dat haar man haar niet altijd naar school liet gaan en haar soms belemmerde dit te doen.

De afspraak werd dus door de man aanvaard maar niet 100% nageleefd, hij wou toch de vrijheid van de verzoekster beperken, in tegendeel tot wat de tegenpartij laat blijken door verklaringen uit hun context te halen.

Het opleidingsniveau van de verzoekster wordt niet in vraag gesteld. Zij levert immers de nodige documenten uit. Echter, het opleidingsniveau van de verzoekster en het feit dat ze over haar rechten heeft vernomen in geval van gedwongen huwelijk veronderstellen niet automatisch dat ze het gedwongen huwelijk kan tegengaan. Een persoon kan zijn rechten kennen en dan nog niets doen aan de situatie. Men mag niet vergeten dat de verzoekster hoe dan ook in een precaire positie bleef, ondanks het feit dat ze geïnformeerd was.

Wanneer de verzoekster zegt dat ze zich niet geïnformeerd heeft over haar rechten in geval van gedwongen huwelijk en wat de opties waren, dient dit te worden ingeschreven in de context van Kameroen. Dit wil zeggen in een context waar gedwongen huwelijken voortdurend plaatsvinden en bijna onmogelijk afgebroken kunnen worden op initiatief van de vrouw, door haar precaire positie.

De verzoekster heeft tijdens het verhoor verklaard dat gedwongen huwelijken 'normaal' waren in landelijke dorpen. (p. 10, p. 16). Ze heeft ook uitgelegd dat haar man haar dwong om te zwijgen. Dit betekent dat een druk op haar werd gelegd om geen hulp te zoeken. Wanneer de tegenpartij beweert dat de verzoekster hulp had moeten zoeken gezien haar opleidingsniveau, houdt zij duidelijk geen rekening met de context en de kwetsbaarheid van de verzoekster zelf (p. 10). Men kan niet in alle situaties zomaar gemakkelijk zelf en alleen hulp zoeken.

Er dient ook te worden opgemerkt dat de tegenpartij zich beperkt tot het citeren van een zin in verband met organisaties zonder enig concreet element aan te halen dat de aanwezigheid van de organisaties bewijst. Een zin citeren is uiterst onvoldoende en getuigt niet van een verregaande analyse met beschouwing van alle elementen van de zaak. Dit is in geen geval een bewijs dat de plaatselijke autoriteiten en organisaties de verzoekster in haar situatie voldoende konden helpen. De motivering is te beperkt.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de vakantiejob enkel een optie was voor de verzoekster omdat zij het geld van haar loon aan haar man moest geven. De tegenpartij gaat niet ver genoeg in haar redenering. Nochtans was dit duidelijk tijdens het verhoor. De verzoekster heeft trouwens verklaard dat haar man haar "dwong om te kijken om iets te doen" (p. 9).

In die context is het duidelijk dat haar man druk op haar legt om te werken zodat hij het geld zou krijgen. De verzoekster komt hierop verschillende keren terug: hij was gewend zomaar het geld af te nemen, met geweld als het moest (p.11)

Daarnaast ging de verzoekster inderdaad naar een cybercafé, maar dat deed ze enkel wanneer haar man buitenshuis was. Hij was hierover nooit op de hoogte. Het facebookprofiel werd aangemaakt met als doel om met haar vrienden te chatten. Dit is niet per se tegenstrijdig met de situatie en context die de verzoekster beschrijft.

We zien niet in hoe deze elementen afbreuk kunnen maken aan de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekster. Integendeel.

Met beschouwing voor de voorgaande uiteengezette elementen, dient te worden benadrukt dat "een grote mate van vrijheid" opnieuw een verregaande en volledig subjectieve interpretatie is van de verklaringen die er werden gegeven. Deze interpretatie is wellicht incorrect en misplaatst aangezien de verzoekster duidelijk heeft aangegeven dat haar man soms brutaal was, haar opsloot thuis en haar niet buiten liet gaan (p. 8). De verzoekster legt meerdere keren de nadruk hierop en verduidelijkt dat ze niet kon meedoen aan de schoolactiviteiten. [p. 9]."

Inzake het gegeven dat zij haar man aanmaande om haar schoolgeld te betalen, betoogt verzoekster:

"In dit paragraaf legt de tegenpartij een redenering af die niet kan gevolgd worden.

Ten eerste dient te worden onderlijnd dat het feit dat de verzoekster gedwongen werd om te trouwen op haar twaalf jaar in se een indicatie meer is voor een extreem kwetsbaar profiel. Vooral omdat duidelijk blijkt uit de verklaringen van de verzoekster dat ze aan niemand mocht vertellen dat hij man eigenlijk haar man was. Ze was gedwongen om te liegen en hem als haar oom te bestempelen. Dit getuigt van een extreme situatie waarin het onmogelijk voor de verzoekster was om hulp te zoeken of te vragen. (p. 10)

Los daarvan is het feit dat zij zou gevraagd hebben aan haar man om haar studies te betalen totaal niet gelinkt aan het feit dat de verzoekster zo jong getrouwd werd.

De moed hebben om dit te vragen aan haar man is een kwestie van karakter. Indien de PO een minimum rekening had gehouden met het karakter en de persoonlijkheid, kon zij hieruit besluiten dat de verzoekster het inderdaad kon opbrengen om dit te doen. Men kan trouwens beschouwen dat aangezien de betaling van de studies een deel van de afspraak was, het gemakkelijker voor de verzoekster was om het onderwerp op tafel te brengen.

De moed is in se een uiterst subjectief element, zoals trouwens ook de persoonlijkheid en het karakter. Indien de PO zich op zulke elementen baseert om een beslissing te nemen, moet hij wel de hele context in beschouwing nemen, dus ook de persoonlijkheid van de verzoekster. Ofwel wordt alles in de balans gezet, ofwel niets (geen subjectieve elementen), maar er kan geen selectie in eigen voordeel getroffen worden. Hier beschouwt de PO dat de verzoekster teveel moed had, maar houdt geen rekening met haar persoonlijkheid.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat de PO de enige is die het woord 'aanmanen' gebruikt terwijl de verzoekster geen informatie heeft gegeven over de manier waarop zij dit gevraagd heeft aan haar man. De term 'aanmanen' komt van een eigen interpretatie van de tegenpartij. (p. 9)."

Met betrekking tot haar verblijf bij haar ouders stelt verzoekster :

"De verzoekster heeft verklaard bij haar ouders te verblijven omdat ze wist dat de politie haar zou opzoeken en haar zou vinden. Ze had verder geen andere optie om te verblijven. Ze kon ook weglopen maar dan de wet overtreden. Ze kon nergens anders heen. Men ziet niet in wat de tegenpartij met deze redenering tracht te bereiken.

Het feit dat de verzoekster zou hebben verklaard dat zes dagen snel was is een puur subjectief element dat weliswaar ingeschreven wordt in een plaatselijke Kameroense context waar de politiediensten wellicht anders in werking treden dan in ons land. De tegenpartij brengt geen elementen aan waaruit kan afgeleid worden dat een termijn van zes dagen in Kameroen niet snel is."

Verzoekster vestigt de nadruk op de door haar ondergane feiten en vervolgt:

"In se zijn de opgenoemde drie evenementen losstaande elementen, die apart moeten worden geanalyseerd. Zo ziet men niet in wat de link is tussen het gedwongen huwelijk op zich en het verblijf in de gevangenis.

Bovendien geeft de tegenpartij geen uitleg over de reden waarom zij geen geloof hecht aan de problemen van de vader van de verzoekster na de brand van zijn vrachtwagen. Ze vergt trouwens geen enkele analyse over de brand zelf. De enige vragen die er werden gesteld dit betreffend bevinden zich op p. 6 van het verhoor. Deze vragen zijn niet voldoende om de geloofwaardigheid van een gebeurtenis te evalueren.

De tegenpartij schendt haar onderzoekplicht."

Omtrent de neergelegde documenten voert verzoekster aan:

“De tegenpartij laat na om enig rapport neer te leggen over Kameroense documenten waaruit zou blijken dat de authenticiteit van de documenten uit dit land zou moeten in vraag gesteld worden.

Ze laat eveneens na om de identiteitsgegevens die op het diploma bepaald worden in beschouwing te nemen. Ze had dit wel moeten doen aangezien de opleiding van de verzoekster niet in vraag wordt gesteld en te meer tegen haar gebruikt wordt.

Het feit dat de identiteit op het diploma gelijkloopt met de identiteit op de geboorteakte en ontvangsbewijs had een aanwijzing moeten zijn die de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekster versterkt.

Verder dient te worden benadrukt dat deze documenten een begin van bewijs vormen en dat er niet kan worden verwacht van een asielzoeker dat hij al zijn verklaringen kan documenteren enbewijzen.”

Verzoekster geeft voorts een overzicht van enkele van haar verklaringen. Zij leidt hieruit af dat deze wijzen op een versterkte geloofwaardigheid en verwijt verweerder dat geen rekening werd gehouden met al de gegeven informatie. Verzoekster was duidelijk, veranderde haar relaas niet en kon niet op tegenstrijdigheden worden betrapt. Zij haalde feiten aan die haast onmogelijk te bewijzen zijn.

Verzoekster benadrukte meermaals dat in haar land de beslissingen van de ouders als een tweede wet zijn en dat er overal in haar land corruptie heerste.

In hoofdorde stelt verzoekster dat zij in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Zij verwijst naar de hoger gedane uiteenzetting en toetst haar relaas en haar situatie aan de criteria in de Conventie van Genève van 1951 en de Conventie van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld.

“Het is dus duidelijk dat de verzoekster behoort tot de sociale groep van vrouwen die gendergerelateerd geweld ondergaan en ondergeschikt werden aan een gedwongen huwelijk.

Indien er wordt getwijfeld aan het gendergerelateerd geweld dat de verzoekster heeft ondergaan, dient er te worden opgemerkt dat de tegenpartij niet voldoende vragen heeft gesteld over het ondergaan geweld om hieruit af te leiden dat het ongeloofwaardig is.

Het gendergerelateerd geweld, voortvloeiend uit het gedwongen huwelijk, aangehaald door de verzoekster heeft dus effectief plaatsgevonden. De verzoekster dient te worden beschermd. De bovenstaande artikels van de Conventie van Istanbul moeten worden toegepast en de verzoekster kan niet gerepatriëerd worden naar haar land, waar het geweld heeft plaatsgevonden, en waar haar schoonfamilie wraak wilt nemen. Zij loopt een gevaar voor haar leven in Kameroen.”

Verzoekster verwijst naar het zorgvuldigheidsprincipe, vervat in het Verdrag van Istanbul en als algemeen principe dat toepassing vindt in het geval van het nemen van een administratieve beslissing.

“Door zo goed als geen vragen te stellen over het geweld dat de verzoekster heeft ondergaan in de context van haar gedwongen huwelijk heeft de tegenpartij nagelaten om een vorm van vervolging te analyseren. Deze grond van vervolging wordt nochtans door verscheidene wettelijke bepalingen vastgelegd zoals de voornoemde Conventie van Genève en Verdrag van Istanbul.

De tegenpartij heeft ook nagelaten om na te gaan welke vorm van bescherming de plaatselijke autoriteiten konden geven aan de verzoekster in haar situatie. De dood van haar man is geen voldoende reden om deze analyse niet te do en.

Nochtans heeft België het Belgisch Nationaal Actieplan ter bestrijding van alle vormen van gendergerelateerd geweld voor de jaren 2015-2019 (NAP Gendergerelateerd Geweld) opgesteld. Dit plan gebruikt het verdrag van Istanbul als basis en schrijft een gendergevoelige interpretatie voor in de toekenning van bescherming in asielaanvragen.

In de aangevochten beslissing blijft deze gendergevoelige interpretatie en analyse loos.”

Verzoekster citeert uit de informatie van verweerder en stelt dat het argument volgens hetwelk zij met haar opleidingsniveau nooit zou kunnen worden gedwongen tot een huwelijk ongegrond is. Verder stelt zij de vraag of zij eigenlijk wel enige kans had om hulp te vinden bij organisaties. Tevens stelt zij vragen over de beschikbaarheid van deze organisaties. Voorts is de informatie van verweerder van algemene aard en geeft deze geen garantie voor verzoeksters specifieke geval.

Verzoekster citeert voorts uit informatie omtrent gedwongen huwelijken en geweld in Kameroen. Zij benadrukt dat de wet in de praktijk niet wordt gevolgd en dat het onmogelijk is om de navolging te controleren.

Tevens wijst zij op het gebrek aan effectieve beschermingsmogelijkheden vanwege staat en organisaties. De realiteit van gedwongen huwelijken in Kameroen is onbetwistbaar. De aangehaalde informatie versterkt de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

In uiterst ondergeschikte orde stelt verzoekster in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Zij verwijst daarbij naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 EVRM en rechtspraak van het EHRM en het HvJ.

“Er werd hiervoor aangetoond dat de verzoekster ondergeschikt werd, tegen haar wil, aan een gedwongen huwelijk toen 12 jaar oud was en aan gendergerelateerd geweld van haar man.

Zij werd al gedetineerd, heeft gezondheidsproblemen (werd naar het ziekenhuis gevoerd) en kan geen beroep doen op de hulp van de plaatselijke autoriteiten.

Zij vreest nu de wraak van haar schoonfamilie en kan nergens naartoe.

Indien zij wordt gedwongen om terug te keren naar haar land, loopt zij het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hier komt bij dat de verzoekster een extreem kwetsbaar profiel heeft.

Om alle bovenvermelde redenen dient de subsidiaire bescherming te worden toegekend aan verzoekster.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing. Zij betoogt:

“Overwegende dat, indien Uw Rechtspraak aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming zou kunnen toekennen en zich ni et voldoende geïnformeerd zou achten, het past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS voor verder onderzoek;

Overwegende dat de tegenpartij de weigeringsbeslissing niet voldoende heeft gemotiveerd, onder meer betreffende de fysieke en mentale mishandeling van de verzoekster en het gedwongen huwelijk;

Dat de tegenpartij ook niet voldoende motiveert in welke mate verzoekster zich voor dergelijke feiten kan beroepen op de hulp van de plaatselijke autoriteiten;

Dat verzoekster onder meer aantoont dat Kameroen een corrupt land is en dat zij gevaar loopt door de wraak die haar schoonfamilie op haar zal uitoefenen ten gevolge van de moord op hun zoon;

Dat het onder anderen om deze redenen past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS ;”

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoekster geeft evenmin aan op welke wijze zij het *“algemeen beginsel van voorzichtigheid”* geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen voorts inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In het onderhavige arrest wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Verzoekster baseert haar asielaanvraag op het gegeven dat zij op zeer jonge leeftijd zou zijn uitgehuwelijkt aan een veel oudere man. Dit is gelet op zowel de informatie waarnaar verzoekster verwijst, de informatie die in het administratief dossier is opgenomen als de verklaringen van verzoekster weinig aannemelijk omwille van de omgeving waarin zij leefde. Dienaangaande blijkt uit voormelde informatie dat gedwongen huwelijken op jonge leeftijd in Kameroen voornamelijk een probleem vormen in landelijke gebieden en in veel mindere mate in verstedelijkt gebied. Dit blijkt eveneens duidelijk uit verzoeksters verklaringen. Zo gaf zij aan dat het in Kameroen in haar omgeving normaal was dat meisjes uit vrije wil en op latere leeftijd huwen. De meeste meisjes huwden slechts wanneer zij boven de twintig en zelfs eerder wanneer zij 25 of 26 jaar waren. Verzoekster zou wel hebben gehoord dat gedwongen huwelijken plaatsvonden in de dorpen doch voegde toe dat dit in de stad “moeilijk” en “zeldzaam” was en verklaarde, gevraagd wat zij hiermee bedoelde, nogmaals: “het is zeldzaam. Ik groeide op in de stad. Ik zag dat meisjes die 25 waren, dat ze trouwden” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10). Tevens gaf verzoekster aan dat er op school werd onderwezen over en zelfs gepleit tegen gedwongen huwelijken (*ibid.*, p.10-11). Later tijdens het gehoor gaf verzoekster aan dat zij – behoudens in het geval van haar eigen huwelijk – zelf nooit in aanraking kwam met gedwongen huwelijken. Zij stelde nogmaals duidelijk dat het enkel in het dorp is dat meisjes op zulke leeftijd huwen en voegde toe: “maar ik had het nooit gezien. Neen, meeste van mijn cousins... neen. Het is alleen in de dorpen. Ik had ook een cousin die op die leeftijd is getrouwd, maar het was in het dorp” (*ibid.*, p.14). Aldus blijkt dat het in verzoeksters omgeving en familie geenszins gebruikelijk was om meisjes gedwongen uit te huwelijken; zeker niet op zeer jonge leeftijd. Dat haar ouders dermate ernstig zouden afwijken van de in hun leefomgeving geldende norm is, ook indien zij arm waren, niet aannemelijk.

Verder strookt het profiel dat verzoekster schetst inzake haar echtgenoot hoegenaamd niet met de mogelijkheden en vrijheden die verzoekster genoot. Verzoekster schetste haar man als een traditioneel persoon die een erg jong meisje dwong tot een huwelijk. Vanaf dag één zou haar man heel agressief zijn geweest, haar hebben mishandeld en haar hebben verkracht. Geld voor eten en verzorgingsproducten (zoals bijvoorbeeld maandverband) kreeg verzoekster niet. Medische zorgen werden aan verzoekster eveneens ontzegd door haar man.

Verder was deze duidelijk gekant tegen het feit dat zij naar school ging. Voorts mocht zij geen vakantiewerk (meer) doen omdat haar man schrik had dat zij, indien zij weg zou gaan, mannen zou zoeken en omdat hij het niet wilde. Haar man zou haar dan ook regelmatig opgesloten hebben (*ibid.*, p.8-9, 12, 16-17; vragenlijst, nr.3.5.). Dat deze autoritaire, tirannieke en jaloerse man, die haar bovendien zelfs niet voorzag in basisbehoeften zoals eten, medische zorgen en (basis)verzorgingsproducten, verzoekster wel zou toelaten om haar scholing te voltooien en daarna zelfs hogere studies aan te vatten en te vervolledigen, is hoegenaamd niet aannemelijk; ook niet indien deze dit zo zou hebben afgesproken met haar ouders. De mate van vrijheid die verzoekster in haar dagelijkse leven genoot is voorts geheel niet verzoenbaar met het profiel dat zij haar echtgenoot aanmat. Zij diende om naar school te gaan immers een uur te stappen. Verder kon verzoekster, in tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, blijkbaar wel degelijk zelf beslissen om tijdens een schoolvakantie aan vakantiewerk te doen als schoonmaakster in een hotel (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.11). Eveneens had zij genoeg vrijheid om vrienden erop na te houden en om naar een cybercafé te gaan om een Facebookprofiel aan te maken (*ibid.*, p.9, 18).

Verzoekster legde daarenboven vage verklaringen af over de man waarmee zij gedurende acht jaar gehuwd zou zijn geweest en zou hebben samengewoond. Zo kon zij niet aangeven van waar haar vader deze persoon kende. Verder wist zij slechts aan te geven dat haar man “ongeveer” 45 jaar oud was en kon zij diens geboortedatum niet verstrekken. Of haar man ooit eerder met iemand gehuwd was, wist zij evenmin. Verder vertoonde zij een verregaande onwetendheid over de broers en zussen van haar man. Of haar man getrouwd was met of kinderen had van een andere vrouw, wist verzoekster ook niet (*ibid.*, p.12-14, 17). Dit alles zijn zaken waarover verwacht mocht worden dat verzoekster beter op de hoogte zou zijn geweest indien zij werkelijk gedwongen werd uitgehuwelijkt aan en jarenlang inwoonde bij haar echtgenoot.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*“U geeft zelf ook aan dat u op school heeft geleerd over ‘gedwongen huwelijken’. Dat ze u er informeerden over de oorzaken en de gevolgen. (zie gehoor CGVS, p 10-11). Binnen deze context is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn dat meisjes onder de vijftien jaar niet mogen trouwen in Kameroen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt of er een wet bestaat i.v.m. gedwongen huwelijk, zegt u dat u het niet weet en als er een zou zijn, dat deze toch niet zou worden toegepast (zie gehoor CGVS, p 26). Indien u werkelijk het slachtoffer zou zijn van een gedwongen huwelijk, kan er van u, die naast een secundair diploma ook een hogere opleiding ‘teacher training’ heeft gevolgd, verwacht worden dat u zich meer heeft geïnformeerd over de precare situatie waarin u zich bevond. U verklaart immers niet alleen gedwongen gehuwd te zijn, maar daarnaast zegt u ook dat u door uw man werd mishandeld en verkracht (zie gehoor CGVS, p 21). Wanneer de PO u vraagt of er organisaties bestaan die zich bezighouden met het lot van meisjes/vrouwen die gedwongen worden te huwen, zegt u ‘neen’. Wanneer de PO u vervolgens vraagt of u zich hierover ooit heeft geïnformeerd, zegt u opnieuw ‘neen’ (zie gehoor CGVS, p 26). **Het is niet aannemelijk dat iemand met uw opleidingsniveau en die verklaart dat ze niet gelukkig was in het gedwongen huwelijk omwille van de mishandeling nooit enige moeite heeft genomen om dergelijke zaken op te zoeken.***

(...)

Het feit dat u heeft nagelaten om zich hieromtrent te informeren, is opnieuw een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij *post factum* tracht te laten uitschijnen dat zij er toch niet in geslaagd zou zijn om hulp te verkrijgen, doet dit namelijk geenszins afbreuk aan het gegeven dat van haar, in haar situatie en met haar opleidingsniveau, mocht worden verwacht dat zij zich minstens zou hebben geïnformeerd over de eventuele mogelijkheden om aan haar man te ontkomen of hulp te verkrijgen tegen deze persoon. Dit geldt nog des te meer daar verzoekster aangaf dat zij reeds had gehoord over de mogelijkheid van een echtscheiding en zelf aangaf dat een traditioneel huwelijk in bepaalde omstandigheden verlaten kon worden (*ibid.*, p.11). Bovendien bleek verzoekster, zoals reeds hoger werd vastgesteld, te weten dat een huwelijk als het hare in haar omgeving geheel niet de norm was. Daarenboven vond haar man het kennelijk belangrijk dat hun huwelijk geheim bleef en had deze bijgevolg schrik dat het huwelijk zou uitkomen (*ibid.*, p.10-11, 16; vragenlijst, nr.3.5.). Ook hieruit had verzoekster kunnen afleiden dat er iets tegen dit huwelijk kon worden gedaan. Dat zij desalniettemin nooit zou hebben geïnformeerd naar eventuele mogelijkheden om zich aan het huwelijk te onttrekken en om bescherming te verkrijgen is geheel niet geloofwaardig.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

*“Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder te niet gedaan wanneer u verklaart dat u op 19 november 2015 naar uw ouders terugkeerde en hen vertelde wat er was gebeurd en dat u bij uw ouders bleef tot wanneer u door de politie en de familie van uw overleden man zou zijn gezocht op 25 november 2015. U verklaarde immers dat jullie hadden verwacht dat u zou gezocht worden (zie gehoor CGVS, p 25-26). **Indien u echt zou verwachten dat u zou gezocht worden is het niet aannemelijk dat u van 19 tot 25 november bij uw ouders zou blijven.** U geeft aan dat uw vader zocht naar een oplossing, maar dat jullie niet wisten dat ze zo snel zouden komen (zie gehoor CGVS, p 26). Het is bijzonder frappant dat u zes dagen ‘snel’ vindt, als u weet dat ze u zouden zoeken omwille van de dood van uw man. Opnieuw slaagt u er niet in om uw relaas aannemelijk te maken.”*

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat zij geen andere optie zou hebben gehad om te verblijven betreft een blote bewering die niet kan worden gevolgd. Zij had namelijk kunnen verblijven bij andere (verdere) familieleden zoals de oom die haar hielp bij haar ontsnapping of bij haar vrienden. Zij kon er bovendien van uitgaan dat men haar in het huis van haar ouders en broers zou komen zoeken. Ook de beweringen inzake het “wellicht anders” functioneren van de Kameroense politie doen aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekster staft deze beweringen niet. Hoe dan ook kon zij er onmogelijk met zekerheid vanuit gaan dat men haar niet binnen de zes dagen zou komen zoeken en kon worden verwacht dat zij zich eerder elders zou hebben verscholen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt nog verder ondermijnd doordat zij enkele frappante elementen uit dit relaas onvermeld liet in de vragenlijst. Blijkens haar gezegden bij het CGVS zouden de familieleden van haar man bij haar arrestatie zijn overgegaan tot het afbranden van de vrachtwagen waarmee haar vader reed en tot het aanbrengen van zware vernielingen aan de woning en inboedel van haar familie (*ibid.*, p.6-7, 21). Zij zouden dit zelfs hebben gedaan onder het toezien van de aanwezige politie. Verzoekster maakte van dit alles in de vragenlijst echter geen melding. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als de voormelde vernielingen in de aanwezigheid van de politie hierin zou hebben vermeld.

Verder kan nog worden opgemerkt dat de wijze waarop verzoekster zou zijn ontsnapt uit detentie hoegenaamd niet aannemelijk is. Dat de politieagent die instond voor haar bewaking in het ziekenhuis haar, ondanks dat zij een moordverdachte was, geen handboeien zou hebben aangedaan en eenvoudigweg zou zijn weggegaan, waarna verzoekster gewoon haar infuus kon verwijderen, het ziekenhuis kon buitenwandelen en 5000 francs kon betalen voor een taxi, is immers een manifest onaannemelijke gang van zaken (*ibid.*, p.23).

De voormelde vaststellingen zijn voldoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielmotieven.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de praktijk van en de bescherming tegen gedwongen huwelijken en huiselijk geweld in Kameroen (opgenomen in het verzoekschrift en het administratief dossier) niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) hebben betrekking op verzoeksters identiteit en scholing. Zij bevatten geen elementen inzake het aangevoerde asielrelaas. Bijgevolg geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan haar asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op het voormelde, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS